KRISTENT
Perspektiv
14. ÅRG. NR. 2, 2011

Når vi glemmer at leve i nåde

Det er vigtigt at opfordre til at leve et helligt, overgivet liv, men det må aldrig ske på bekostning af den frihed, som nåden kalder os til at leve i. Læs mere om, hvordan vi lever et nåderigt liv.

Side 6

Fra Helvedes Blækhus

Vi er ikke færdig med C. S. Lewis. Louis Nielsen begynder nu en gennemgang af den underfundige og drilske "Fra helvedes blækhus".

Side 8

Frygt for mennesker

Jesu' ord kan være hårde og i Lukas 12 har vi nogle af dem. En advarsel mod frygt for mennesker.

Side 2

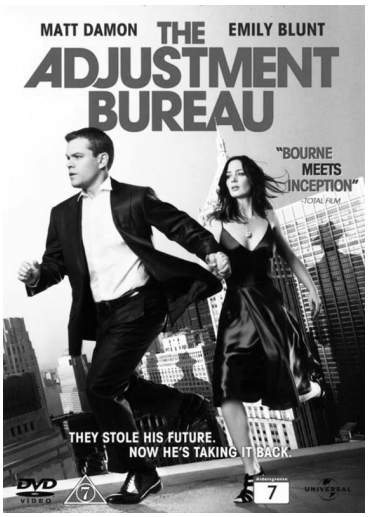

Saligprisningerne

Hvad vil det sige at hungre og tørste efter retfærdighed? En svær saligprisning at forstå.

Side 10

OGSÅ I BLADET...

Film: Adjustment Bureau og Hereafter

Vi anmelder to film, der berører emner af stor interesse for kristne. I Adjustment Bureau skæbne, fri vilje og forudbestemmelse.

I Hereafter om livet efter døden.

Side 5 og 16

fejhed og frygt for mennesker

Lukas 12:1-12

Af Louis Nielsen

Lukas 12 er et underligt modsigelsesfyldt kapitel, ængstende og fredgivende og advarende og indbydende på samme tid.

Man må sige om Jesus, at han aldrig taler os mennesker efter munden. Han er ligeglad med PR, også i det her tilfælde, hvor hans tilhørere tælles i "tusindtal", og hvor trængslen er så stor, at folk var ved "at træde hinanden ned".

Han taler uden tvivl til folkeskaren, men "først til sine disciple". Det er karakteristisk for Lukas-Evangeliet. Publikum må meget gerne lytte med, men det Jesus siger, er altid på særlig vis rettet til dem, som kan høre og tage imod, og som er blevet disciple af Jesus eller på vej til at blive det.

Selvskabt religiøsitet

Jesus er næsten ubærlig radikal i noget af det, han siger i denne sin lange tale. Vi må ikke forsøge at bortforklare denne radikalitet. Gud både sårer og læger, både bryder ned og bygger op.

Først advarer Jesus mod *hykleriet*, det han kalder "farisæernes surdej". Jesus kan næppe med "hykleri" have ment helt det samme, som vi mener, når vi i daglig tale bruger ordet. Farisæerne blev generelt beundret for deres fromhed og deres principfasthed.

Havde menigmand haft nogen mistanke om, at det hele var et spil for galleriet, og at der ikke var nogen alvor og autencitet bag, havde farisæerne næppe nydt den anseelse, som det store flertal af befolkningen omgav dem med. Heller ikke oplever vi Paulus' beskrivelse af sin fortid som farisæer (Fil 3:4-6) som, hvad vi ville kalde hyklerrisk.

Jesus må have ment noget andet og mere - og helt galt i byen går vi næppe, hvis vi kalder farisæernes religiøsitet for "et spil". Ikke i den banale forstand, at det var noget, de legede, men alligevel var det en hjemmelavet og selvskabt gudsdyrkelse, hvori de selv havde fastsat rammerne, også selvom betingelserne i vidt omfang var hentet fra Torahen. De "skuespillerne" for Guds ansigt med Gud som pointgiver; at spørge Gud til råds og føle sig afhængig af Guds nåde, var der ikke meget brug for i deres spil. Til det behøvede de kun at være godt bevandrede i paragrafferne.

Derfor var Jesus også sådan en anstødssten, for i deres teologiske univers var der ikke plads til en som Han.

Deres lære, siger Jesus, virker som en "surdej", en indflydelse, som trænger igennem hele dejen og fylder den med sit væsen. En indflydelse af fjendtlighed mod Jesus og det gudsrige, han havde med sig.

Disciplene må ikke omskabe Jesu lære til noget, som er lige så menneskecentreret som farisæernes lovreligion. Desværre har vi som kirke ikke altid taget denne advarsel tilstrækkelig alvorligt, og

følgelig har meget i kirkens liv og praksis mere minder om en "kristen" udgave af farisæismen end om sand efterfølgelse af Jesus.

Uden at have Jesu sind og uden at være ledet af Helligånden ender kirken nemt som en billig kopi af farisæismen, men lige så selvgod, formalistisk, institutionel og livløs som den. Jesus havde grund til at give sin advarsel, og det ikke alene til sine samtidige, men også til os.

Der kommer en dag, hvor alt vil blive kendt og alt udråbt for alle til at se og høre. Hvor ingen længere kan flygte for sandheden. For "alt ligger blottet og åbent for hans øjne" (Heb 4:13). Der kommer en dag, hvor det er helt ligegyldigt, hvordan vi har bedømt os selv, lovprist os selv eller dadlet os selv og hvordan andre har bedømt os, hvor alt alene kommer an på "hvordan vi er for Gud".

Kun at være i et spil, vil aldrig kunne bestå, når verden en dag bades i Guds lys. Her er det kun det ægte, det, som virkelig kendte Gud og var i berøring med Gud, som vil bestå. Skin vil aldrig komme til at tælle for ham. Paulus' advarende ord til korintherne kan godt tjene som en kommentar til det her: "Ransag jer selv, om I er i troen! Prøv jer selv! Ved I ikke, at Kristus er i jer? Ellers står I ikke jeres prøve" (2 Kor 13:5).

Fejhed og menneskefrygt

Jesus advarer derefter disciplene mod menneskefrygt. *Menneskefrygt* er noget, vi alle har, og som mange af os ligger under for. For nogle skal der ikke så meget til før vi kryber i et "musehul" og tilslører, at vi er disciple af Jesus.

Alle kan vi komme til at ligge under for "fejhed", og flere af os erindrer med skam situationer i vort liv, hvor fejheden endte med at sejre. Og så er det endda ikke det helt store, vi har været udsat for, end ikke for grovheder som det at blive hånet, moppet, slået, fået ødelagt noget, som var vores, men nogle har måske oplevet diskrimination i arbejdslivet, og at folk helst undgår os i det sociale liv.

Mange steder i verden er det langt værre ting, det handler om. Forfølgelser til døden, og ofte under mishandling. Forfølgelser for Jesu skyld hører kirkehistorien til. Det Nye Testamente lægger ikke skjul på, at alle kristne må indstille sig på at blive forfulgt, nogle endda til døden. Jesus taler meget konkret og bogstaveligt her om dem, "der slår legemet ihjel" (vers 4). Når vi så tænker på, hvor mange modbydelige måder det kan ske på, gyser det i os.

Men hvad mere kan mennesker gøre os? Ja, de vil kunne tage livet fra os, men hvad kan de gøre mere end det? Det er det, Jesus beder os overveje. I Guds verden har døden aldrig det sidste ord. Der er noget efter døden. Og det kan meget vel være værre end det, som førte til døden.

Jesus truer ikke dem, som har kalder "venner - men han beder dem gøre sig proportionerne klar. Det er ligesom, når han siger, at det er bedre at gå blind og lam ind i Guds rige end rask og hel at blive kastet i Helvede. Det glemmer vi nemt, fordi vi har fokus rettet så eksklusivt på det nuværende liv. Det evige liv er meget lidt i vore tanker, mens vi styrter derudaf.

Hårde ord om helvede

Helvede er en risiko, vi må tage alvorligt, ikke et besværligt teologisk problem, vi gør alt for at bortforklare og ignorere, og som vi dybest set skammer os over. Alle er vi skyldige til helvedes ild. Sådan er vor skæbne og dom fra dag et. Kun gennem Jesu sonofferdød på korset kan vi forløses fra at ende i Helvede, den evige fortabelse.

Det er hårde ord, og hver en fiber i vor krop og hjerne gør oprør mod det. Men fortabelse og helvede må indgå i vor verdensanskuelse, hvis den skal give mening. Er det først blevet forstået og modtaget i tro, kan vi godt forstå sammenligningen, som Jesus sætter op. Så er døden under menneskehånd, selv under stor smerte, for intet at regne mod fortabelsens evige ild. Derfor, konkluderer Jesus, når vi frygter Gud behøver vi ikke sådan for alvor at frygte mennesker.

Gud bør frygtes, men Gud er en ond og grusom Gud. For ham er vi ikke ligegyldige. Han vil ikke, at vi skal dø og siden fortabes. Men vil, at vi skal finde liv og frelse. Gud har omsorg for hver og en af sine skabninger. Alle er de til efter hans udtrykkelige vilje. Og han opretholder sine skabninger. Også spurvene har han omsorg for og opretholder. På os er end alle hovedhår talt. Derfor, siger Jesus: Frygt ikke, I er mere værd end mange spurve" (vers 6-7).

Det føles, som der er en uhyre stor kontrast mellem vers 5 og vers 6 og 7. Men det er der ikke i Jesu mund og tanker. For det er den samme kærlige Gud, der advarer os mod Helvedes ild, og som fortæller os, at vi har ingen grund har til at frygte, for Gud har omsorg for os og tilskriver os uendelig værdi.

Men Jesus har endnu mere at sige os. Han taler om dommens dag, hvor alt kommer frem i lyset, at på den dag vil han i nærvær af Guds engle kendes ved enhver, som kendes ved ham her.

Kontrasten mellem det, som er, og det, som kommer, er en stærk faktor i denne tale af Jesus. Igen har det noget med vore proportioner at gøre, om hvor vi har vort hjerte, hvad vi skatter højt, og om nødvendigt vil sætte livet til for, og hvad der er og forbliver relativt.

Er det at være hans disciple stort nok for os til, at vi står inde for det, også når det føles pinligt for os? Bare det at stille det spørgsmål kan vel nok få flere af os til at rødme af skam, i hvert fald den, som skriver disse linjer. De fleste af os kender til fornægtelsens skam. De fleste af os har haft en eller flere oplevelser i lighed med Peters, hvor vi benægtede, om ikke direkte som han gjorde det, så indirekte ved fortielse, at vi var hans.

Jesus stiller det meget skarpt op, og denne skarphed må vi ikke forsøge at svække. Når vi gør det, bliver vi ulykkelige, måske også uden håb. Paulus er inde på de samme tanker flere steder i sit Andet brev til Timotheus, mest tydeligt i ordene i 2:11-13: "Troværdigt er det ord! For er vi døde med ham, skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham, fornægter vi ham, vil han også fornægte os; er vi utro, forbliver han dog tro, thi fornægte sig selv kan han ikke". Paulus sætter det ind i en bredere ramme, en ramme, som det foregående vers viser os, har med "frelsen ved Kristus Jesus med evig herlighed" at gøre. Men det kan vi også sige, at Jesu ord har.

Kunsten at omgås Bibelen på er at give den lov til at sige det, den siger. Det er vi særdeles utålmodige til og ofte endda vrangvillige over for. Det er også ikke at svække de enkelte bibelord eller forstærke dem, men lade dem balancere med hinanden som de gør indenfor den samlede kanon.

At fornægte Jesus er en alvorlig ting, ikke mindst når og hvis det sker i en ret-

slig sammenhæng, hvor man for at redde sit liv afsværger troen. Det er ikke noget ukendt fænomen i en forfølgelsessituation hverken i oldkirken eller siden. At den situation er baggrunden for det, som Jesus siger her, fremgår af vers 11 og 12.

Men Jesus indleder med at sige, at han vil vedkende sig den, som vedkender sig ham over for Guds engle. Han vil med andre ord være der og modtage dem i Guds rige i samme stund, som fastholdelsen af bekendelsen til Ham koster dem livet her. Beretningen om Stefanus' død i ApG 7:54-60 er et fint eksempel og en fin illustration på det. Men vi må også fastholde, at den specifike tolkning ikke udelukker den mere generelle og hverdagsagtige, hvor vi trods, at ingen dødstrussel hænger over os, kan fristes til direkte, men oftest indirekte at fornægte Jesus.

Peter fandt tilgivelse og for sin fornægtelse, og Paulus understreger også, at "er vi utro, forbliver han dog tro, thi fornægte sig selv kan han ikke".

Det har vi, uden at det må blive os en sovepude, grund til at takke Ham for. For uden hans holden fast ved os, nåede ingen af os i mål. Det ydmyger os, og det belærer os om, hvor meget vi har grund til at bede: "Led os ikke ind i fristelse (prøvelse), men fri os fra det Onde".

Det fortæller os også, at vi har grund til at søge Guds ansigt og bede om hjælp til ikke at fornægte og fortie, men opleve at den Ånd, som ikke er "fejheds ånd", kommer os til hjælp med med "kraft og kærlighed og besindighed" (2 Tim 1:7). Gud give os, at vi, i stedet for at skamme os ved Jesus Kristus og vidnesbyrdet om ham, blev stolte af Ham, bar tilhørsforholdet til ham som vores adelsmærke, vores stolthed og største rigdom.

Dødssynden

Vers 10 om *bespottelsen af Helligånden* virker som en parentes, men er der alligevel ikke en tydelig forbindelse både til det foregående og det efterfølgende?

De forudgående ord, som Jesus har talt, har virket som om, at der her var tale om noget uopretteligt, som at fornægtelse af Jesus aldrig kan tilgives. Peters historie viser os, at gudskelov kan selv grov og voldsom benægtelse tilgives, hvis stadig livlinen til Jesus er intakt.

Bespottelse af Helligånden henvises der også til i Matt 12:32 og Mark 3:29, men i en hel anden sammenhæng, nemlig hvor de skriftkloge har anklaget Jesus for at stå i ledtog med Beelzebul og udføre sine dæmonuddrivelser ved Beelzebuls hjælp.

En sådan anklage svarer til at gøre lys til mørke og sandhed til løgn og at kalde godt for ondt, svarer til at benægte, at Gud har sendt Jesus til verden, og at Jesus er fra Gud og er af Gud; det er en total fornægtelse af kristendommen, af den vej til Gud, som er åbnet af Jesus Kristus og kun er åben for os i ham. Den synd kan i sagens natur aldrig tilgives, da den afviser selve grundlaget, hvori tilgivelsen er.

Den totale afnægtelse af Kristus, hvori bespottelsen af Helligånden består, er vel næppe mulig for nogen sand kristen. "Ingen kan sige "Kristus er Herre!" uden ved Guds Ånd". Ingen kan være kristen uden at have Helligånden; har man ikke Helligånden hører man slet ikke Kristus til. Så klart udtaler Det Nye Testamente sig om den sag.

Alt af nåde

Frafald forekommer mellem kristne, det kender vi allesammen eksempler på, og Det Nye Testamente advarer også om den virkelighed. Med det kendskab vi har til os selv, til vores svaghed og fejhed - "Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt" kan vi godt frygte, at vi i den ultimative prøve ville svigte og fornægte Jesus. Efterfølgende (i vers 11 og 12) siger Jesus os, at i den situation kommer Helligånden os til hjælp. Vort værn er, at Jesus beder for os, og at Helligånden i os hjælper os og udruster os med det, vi har nødigt. Og det vil Hellligånden gøre for hver en sand discipel af Jesus.

Men i os selv har vi ingen grund til at være tillidsfulde. Da Jesus med sorg i stemmen ved det sidste aftensmåltid fortalte disciplene, at "en af dem ville forråde ham" begyndte de alle at spørge: "Det er vel ikke mig". De kendte sig selv og deres eget potentiale. Skråsikre bør ingen af os være. Frelsesvished er noget ganske andet.

Jesus holder fast i os og står rede til at modtage os mellem Guds engle i Faderens rige. Men det er nåde altsammen og forbliver nåde. Han hjælper os i vor yderste krise og vor sidste stund, hvis vi tror på ham, og han vogter os, så vi ikke går fortabt, og Satan får sin vilje med os.

Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det Frelser af din nåde,
stå mig bi når fjenden frister,
ræk mig hånd når øjet bristet,
sig vi gå til Paradis".

Til sidst i sin tale til disciplene (vers 11-12) forudsiger Jesus, at der kommer en tid, hvor disciplene vil "blive fremstillet for synagoger og for øvrigheder og myndigheder", og hvor nogen af dem vil blive stillet overfor den yderste prøve.

Forfølgelser vil komme fra både jøder og hedninger; "øvrigheder og myndigheder" henviser sandsynligvis til de sidste. Når det sker, siger Jesus, skal disciplene ikke bekymre sig og ikke frygte, hvad de skal forsvare sig med eller hvad de skal sige. Det vil i samme øjeblik blive givet dem af Helligånden.

Det bekræftes af flere beretninger. Vi behøver blot at tænke på apostlene de gange, de blev stillet for det jødiske råd og tænke på deres frimodige vidnesbyrd. Stefanus og hans overbevisende tale, og Paulus' forsvarstaler for romerske statholdere. Paulus skrev:

"Under mit første forsvar kom ingen mig til hjælp. Alle svigtede mig. Gid det ikke må blive tilregnet dem! Men Herren stod mig bi og gav mig kraft til at fuldføre min forkyndelse af budskabet, så alle folkeslagene kan få den at høre, og jeg blev udfriet af løvens gab. Ja, Herren vil fri mig fra alt ondt og bringe mig frelst ind i sit himmelske rige. Ham være ære i evighedernes evigheder. Amen"(2 Tim 4:16-18).

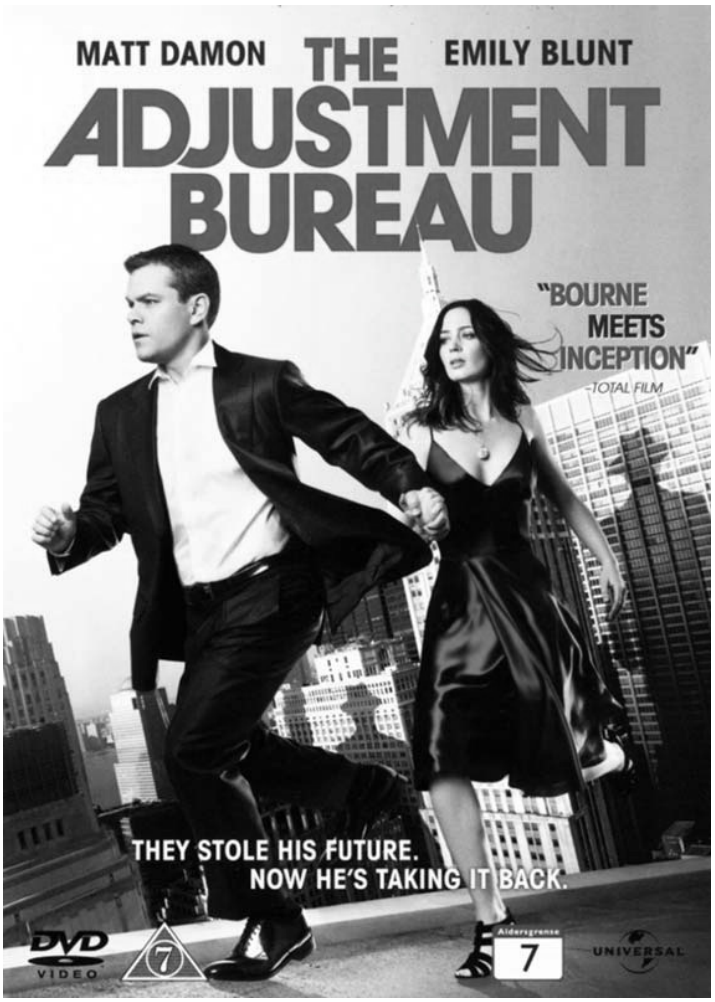
Sådan videre i kirke-og missionshistorien. Tænk f.eks. på Luther i Worms.

Jesu ord har kant. De båre sårer og læger, udfordrer vor selvsikkerhed og får os til både at indse vor skrøbelighed, og hvor nemt vi fristes og falder. Kun ved frelsen, Gud har beredt os i ham og kun ved hans kærlighed til os og holden fast ved os og ved Helligåndens direkte hjælp tør vi håbe på at komme hjem. Heri er der trøst. Så Jesu ord er ikke kun et sværdhug, men også lægedom og genrejsning. For os er det ene sikre at holde os til Jesus, være sig i liv og også i død.

The Adjustment Bureau

"For han gennemfører alt efter sin viljes forsæt" Ef. 1:11

"Menneske! Hvem er du da, siden du går i rette med Gud? Kan det, der er formet, sige til ham, der formede det: Hvorfor har du lavet mig sådan? Er pottemageren ikke herre over sit ler, så at han af den samme masse kan lave fornemme kar og kar til dagligt brug?"

En dag spilder du din kaffe, kommer for sent til bussen, og mens du venter dukker en pige op ved busstop-stedet - i falder i snak og hun ender med at blive dit livs kærlighed? En varm kop kaffe - en detalje - var det en tilfældighed eller forudbestemt af Gud?

Adjustment Bureau er en kærlighedshistorie gemt i en filosofisk og teologisk fabel om forudbestemmelse, skæbne og fri vilje. Er der en højere magt (Gud) - i filmen Formanden - der styrer vort liv uden at vi ved det - eller hvor megen indflydelse har vi selv - om nogen - til at ændre vor livskurs? Og er vore "frie valg" egentlige frie når det kommer til stykket?

Kærligheden blomstrer sødt mellem den unge populære politiker David Norris (Matt Damon) og balletdanseren Elise (Emily Blunt). Kemien mellem de to fungerer perfekt og vi håber, at de kan få det til at fungere.

But, Alas….Ind på scenen kommer The Adjustment Bureau - engle, åndelige agenter i stramtsiddende jakkesæt. De mødes med David og forklarer ham høfligt, men bestemt, at han ikke må se Elise igen. Ellers får det alvorlige følger. Elise indgår øjensynligt ikke i Formandens planer for David Norris. Han skal forstætte sin politiske løbebane - og her kommer Elise i vejen.

Det har David ikke tænkt sig at overholde. Og så begynder den vilde jagt mellem David og de himmelske håndlangere. Langsomt får vi mere og mere af vide om The Adjustment Bureau - og diskussioner om fri vilje og skæbnebestemte liv. Kan David overhovedet gå imod Formandens planer - og hvad går de i virkeligheden ud på? Og er kærligheden virkelig stærkere end den himmelske magt? Er det instruktørens intentioner at kaste den morale ind i filmens slutning?

Filmen bringer minder om *The Matrix, Truman Show* og *Stranger Than Fiction* - måske nogle vil synes at filmen er fortænkt - personligt kan jeg godt lide denne slags historier, hvor der filosoferer og kaster de store metafysiske ideer på bordet. Den er eminent godt skruet sammen.

Egentlig blev jeg i filmen også mindet om Jobs Bog. Job, der jo bliver lidt en kastebold mellem Gud og Satan. Og Job, som intet indblik havde i sin egen "skæbne", måtte resignere, rase, råbe og rive sig i håret over sin situation. Han kunne "forbande Gud", som konen foreslog, men valgte i stedet at holde fast i Gud, omend det næsten syntes at være mest i protest.

Vi har jo selv som kristne meget svært ved at forene fri vilje med Guds suverænitet. Hvor meget bestemmer Gud? Hvor ansvarlige er vi for vore valg, hvis nu det hele er forudbestemt? Er vort liv som Jobs? En kamp mellem Gud og Satan? Har Gud en plan A og en plan B for os? Var det Gud, der gjorde, at vi spildte den kop kaffe, så vi endte med at gifte os med den og den person? Og så bliver man rundtosset og må lade tankerne hvile og bede en stille bøn: "Kære Gud, lad mig være et redskab i din hånd, må jeg følge din vilje for mit liv - og må du vise mig vejen frem" og så citere Romerne 11:33-34

O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje! For »hvem kender Herrens tanker, eller hvem kan være hans rådgiver? Hvem har givet ham noget først, så han må gøre gengæld?« Thi fra ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham være ære til evig tid! Amen.

Nåden er din dagligdag

"Hver morgen i min skål
en nåde uden mål
til mig nedflyder"

Af Louis Nielsen

Vi kender alle alle til det at lytte til en forkyndelse, der intet kan indvendes imod - og så alligevel går man en smule beklemt fra den.

Vi kan have den samme fornemmelse, når vi lytter til vidnesbyrd, læser biografier eller synger sange, der er alt for hurtige til at erklære Jesus vor ubetingede kærlighed og villighed til ofre alt for ham. Med Cooper ville vi gerne kunne sige til Herren: "Jeg vil elske dig langt mer'", men vi føler os endnu langtfra målet. Fejlen ligger utvivlsomt hos os, eller en stor del af den gør. Det indrømmer vi gerne. Og så alligevel?

Paulus kunne sige i oprigtighed: "At leve er mig Kristus" og "Jeg regner ikke mit liv for noget, det har har intet værd for mig selv" og eller "Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det altsammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham".

Uden tvivl var Paulus radikal i sin efterfølgelse af Jesus, men han var også ydmyg og bevidst om sin egen synd, at uden Guds nåde var han intet og kunne han intet (se 1 Kor 15:10 og ikke mindst 1 Tim 1:12-17).

Når vi læser Paulus' breve, er vi ikke et sekund i tvivl om, hvor motivationen og udholdenheden kommer fra. Det kommer altsammen fra Guds overvældende nåde i Kristus.

Lovisk forkyndelse

Resolut vilje til at tjene og daglig disciplin indgår i Paulus' forståelse af det at være en kristen, men de forblev altid sekundære i forhold til alt det, som springer fra Guds hjerterod og springer ud af evangeliet om Jesus.

Det kan vi som forkyndere glemme i vor iver efter hellighed, efter vækst og modenhed hos os selv og andre. Vi kan blive utålmodige og udvise manglende forståelse for andres situation.

Det er altid betænkeligt - især når det sker i den bedste mening - at atmosfæren over en forkyndelse og ånden i en menighed bliver lovisk og punktuel, og alting gøres op som en simpel viljesag at leve helligt.

Flere af Bibelens formaninger og "bud" kan komme til at lide under den drejning, hvis vi ikke hele tiden er opmærksom på hele sammenhængen, hvori de indgår, det frydefulde budskab om Guds nåde i og gennem Jesus Kristus.

Jesu formaninger er skarpe som et sværd og magter at slå i hjel, og hvis de var de eneste ord, ville vi være "de elendigste af alle mennesker".

Brorson rammer den rette balance, når han i salmen "Op, alle folk på denne jord" i strofe 2 og 3 synger:

"Det ord, at Gud er mild og lod
sig ved sin Søn forsone,
det ord om Jesu død og blod
det har så stærk en tone,
at det opvækker den igen,
som før i synden døde hen,
når han det ret modtager.
Det skinner ind i hjertets nat,
så det i sjælen dages,
og Jesus, den forborgne skat,
i troen favnetages;
da bliver og vor vandring ny,
da vil og kan vi synden fly
og følge Jesus efter"

Det er den indgang, vi altid må have til det kristne budskab, når det gælder vor dagligdag. Det er "ved Guds barmhjertighed", vi fremstiller os til tjeneste for Gud (Rom 12:1 f.), det er "Guds nåde", som "opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige begæringer og til at leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i denne verden" (Tit 2:11-12); det er ved "Jesu blod, at vi har frimodighed til at gå ind i helligdommen", og det er ved det samme "håb", at "vi giver agt på hinanden, og tilskynder hinanden til kærlighed og gode gerninger" (Heb 10:19-25).

Der er ikke en dag, hvor vi ikke har behov for at bede "forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere"; Luther havde ubetinget ret, når han sagde, at "overfor Gud er vi altid tiggere", og han havde også ret, når han talte om den kristne, som "samtidig retfærdig og samtidig synder".

Vi får aldrig nogen anden retfærdighed end den, vi har i Kristus, men den er også fuldt tilstrækkelig. Ligeledes er det også Kristus, som er vor "hellighed"; heller ikke den er vor egen (se 1 Kor 1:30-31).

Nok betyder det noget, at vi sætter vor vilje ind på at leve retfærdigt, helligt og

gudfrygtigt, men igen her, minder Guds ord os om, at "det er Gud, som virker både at ville og at virke for hans gode vilje" (Fil 2:12-13), nok er der konkrete tiltag, vi skal tage og konkrete ting, vi skal gøre (se f.eks.1 Thes 4:1 ff.), men det "er Fredens Gud, der helliger os helt og holdent og fuldt ud bevarer vores ånd og sjæl og legeme lydefrit ved vor Herre Jesu Kristi komme" (1 Thes 5:23). På samme måde skal vi stå kødet imod, men det er ved Åndens hjælp, at vi kan gøre det (se Gal 5:13-26; se også og navnlig Rom 8:5-17).

Helligåndens længsel er "retfærdighed og fred og glæde" (Rom 14:17); det er det håb, som vi har med den opstandne Herre Jesus Kristus i Himlen, som både giver os "troen og vores kærlighed til alle de hellige" (Kol 1:4-5); det er "Fredens Gud, der førte fårenes store hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig pagts blod, som sætter os i stand til alt godt og selv udvirker i os, hvad der er velbehageligt for ham ved Jesus Kristus" (Heb 13:20-21). Det er "al nådes Gud, som har kaldet os til sin evige herlighed ved Kristus Jesus, som selv udruster, støtter, styrker, grundfæster os" (1 Pet 5:10). Det er Guds ord, "De hellige Skrifter", som både gør os vise til frelse ved troen på Kristus Jesus og underviser, vejleder og opdrager os i retfærdighed, således at vi som Guds mennesker kan blive fuldvoksne, udrustede til al god gerning" (2 Tim 3:15-17).

Selvfølgelig har vi en aktiv part at spille i alt det, men vi kommer ikke uden om, at Guds nåde og Helligåndens hjælp er en meget afgørende del i det at forme Guds Søns billede i os. Også Guds Ord og de helliges samfund og fællesskab spiller en meget vigtig rolle i den proces.

Nogle gange er det nødvendigt for en forkynder at formane alvorligt. Nogle gange gør det ondt at lytte til Guds ord. Nogle gange leder Guds Ånd os til syndserkendelse og anger. Det er vigtigt for os allesammen at være åbne for og modtagelige for den side af Helligåndens tale. Guds ord sårer og slår ihjel, men de læger også og giver liv.

Men dette er kun noget, som Gud kan gøre og virke ved sin Ånd, det er aldrig noget, vi ved at lægge et emotionelt pres på vore tilhørere kan manipulere frem. Og Herren sårer kun for at læge. En menighed, som går såret og nedbrudt hjem, uden at der er blevet åbnet for lægedom, genoprettelse, for "retfærdighed, glæde og fred i Helligånden" har ikke været i berøring med Guds Ånd, men med et menneskets manipulerende vilje, ikke hen imod, hvad Herren vil, men hen imod, hvad mennesket vil.

"I Guds nåde færdedes vi iblandt jer" - det var altid den holdning Paulus kom til en menighed og til et hvilket som helst mennneske med, det var også den holdning Menneskesønnen kom med.

Forkert tale om nåden

For meget nåde kan der aldrig blive tale om, men der kan blive talt forkert og usandt om nåden. Guds nåde er ikke ligegyldighed, ikke en "det går nok" holdning, ikke en holden alt for lige godt eller lige meget; Guds nåde er samsvarende med Guds evige og uforanderlige karakter, hellig, ren, og retfærdselskende.

Nåden holder os til ansvaret og til kaldet, men giver os også frihed, elsker os selv om vi er fortabte, viser os barmhjertighed, selvom vi fortjener straf, gør os til børn og arvinger, selvom vi har mistet alle rettigheder.

Men Guds nåde er også suveræn og fri, og Gud er aldrig tvunget til at vise os nåde, kan aldrig afkræves at vise nåde; frivilligt vælger han at elske os så højt, at han sender sin Søn som Frelser til verden. Det er ubegribelig, kostelig, storladen nåde, nåde som kræver hele evigheden for ret at udfolde sig (Joh 1:16-18; Ef 2: 4-8). Det er, når nåden ses i evighedens perspektiv, at den får højde og horisont.

Men nåden er også det livsrum, vi henlever hver eneste af vore livsdage i, den atmosfære, som omgiver os, den luft vi indånder, den eksistentielle ramme omkring os.

Nåden er "grundfæstet i Himlen", "en evig bygning", den er "skjold og værn", "varer livet igennem", er "ny hver morgen"; den omslutter vor fortid, vor nutid og fremtid, den giver os klippegrund under vore fødder og håb for fremtiden, den endeløse fremtid hos Gud. Den apostoske hilsen "Nåde og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus" rummer alt dette og minder os om alt dette.

"Vor Herre Jesus Kristus og Gud, vor Fader, som har elsket os og i sin nåde givet os evig trøst og godt håb, han trøste jeres hjerter og styrke jer til alt godt i gerning og ord" (2 Thes 2:16-17)

Nåden var i Gud før verden blev skabt, i evigheden før tiden blev til, den var med i skabelsesakten; i skabelsesaktens frihed, idet Gud skaber som Han vil, og det Han vil; han er fuldkommen ubunden, og spørger ikke efter nytteværdi, som vi gør.

Alle hans skabninger er der, fordi Han vil det, og fordi han vil det, opretholder han også i trofasthed al sin skabning, er Forsyn for hver eneste skabning. Derfor er der også håb for skabningen, og fremtid for den (Rom 8:18 ff.). Gud lovprises igen og igen igennem hele Bibelen for hans almindelige nåde, nåden mod alt, hvad han har skabt (se f.eks. Salme 36 og Salme 104), han som "lader sin sol gå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige".

Nåden er også, ikke at forglemme, vort hverdagsliv, vort ganske almindelige hverdagsliv. Møllehaves salme "Nåden er din dagligdag" (Salmebogen, nye nr 522) er måske ikke den store salmekunst (Møllehave selv siger det), men alligevel er hans digt, hans salme værd at nynne med på, værd at tage med i sin taksigelse til Gud, værd at integrere ind i sit teologiske univers, værd at fryde og glæde sig over:

Nåden er din dagligdag,
hverdagen, det nære.
Mennesker at leve med,
nåden er at være.

Nåden er den kærlighed,
som blev grundløst givet.
Nåden er den hverdag, som
binder dig til livet.

Nåden er et ord fra Gud,
over alle dage.
Nåden er, når alt er tabt,
at få alt tilbage.

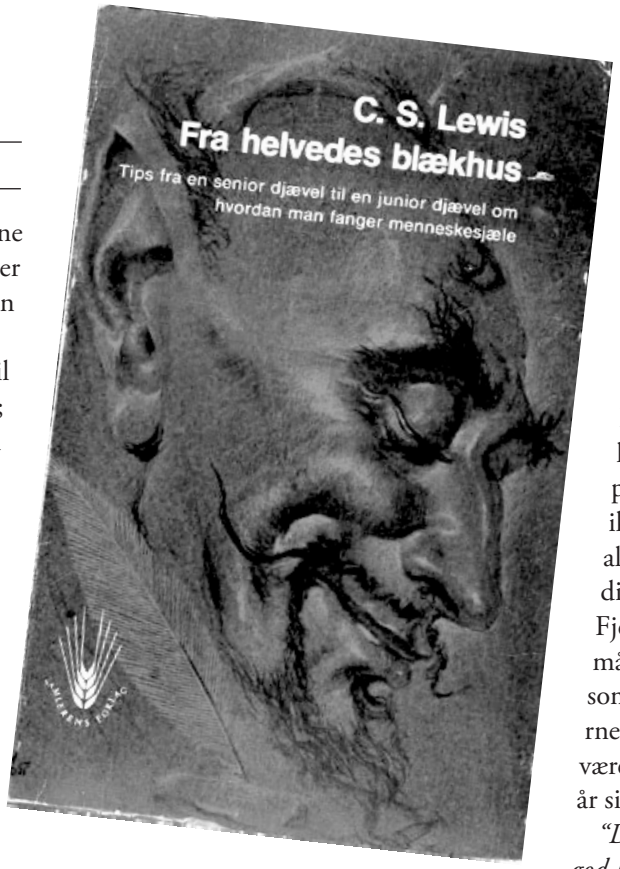
Nåden er hver levet dag,
hvert tilfældigt møde.
Nåden er det levende,
som står op af døde.

Uden håb og uden Gud
lar vi døden råde.
Tro og håb og kærlighed
får vi kun af nåde.

Fra Helvedes Blækhus !

Brev 1: Tomme talemåder og sandhed

Af Louis Nielsen

Jeg vedgår det med det samme, at denne Lewis-bog volder mig større problemer end bøgerne om Narnia. Det er i den grad en udpræget voksenbog.

"Fra Helvedes blækhus" hører til blandt Lewis' tidligste kristne værker; den blev skrevet i 1941 og udgivet i 1942 og genudsendt med den nu tilføjede del "Fangegarn udbringer en skål" i 1961. "Løven, Heksen og Garderobeskabet" så først dagens lys i 1950. "Den Tavse Planet" udkom i 1938 og "Perelandra" i 1943 og "That Hideous Strenght" i 1945. "The Problem of Pain" udkom i 1940.

Lewis var en særdeles produktiv forfatter. "Fra Helvedes blækhus" er klemt ind imellem første bind i hans sciencefiction triologi og de to efterfølgende bind. Den er skrevet under krigen, men "den nye verdenskrigs historie interesserer øjensynligt ikke Fangegarn" skriver Lewis i sit forord. I forordet skriver han endvidere:

"Der er to lige store - men hinanden absolut modsatte - vildfarelser, vi mennesker kan hildes i, hvad djævle angår. Den ene er at lade være at tro på, at de eksisterer. Den anden er at tro på dem og føle en overdreven og usund interesse for dem. De for deres part er lige henrykt for begge vildfarelser og hilser en materialist og et menneske fuld af overtro med samme fryd".

I forordet appelerer han også til læserne om at huske på, at "djævelen er en løgner. Man skal ikke gå ud fra, at alt hvad Fangegarn siger er sandt, ikke engang ud fra hans eget synspunkt". Så er vi advaret.

I forordet skrevet til genudgivelsen i 1961, nu supleret med "Fangegarn udbringer en skål" skriver Lewis: "Man har ofte bedt mig om, eller rådet mig til at føje flere breve til de oprindelige, men i en årrække følte jeg ikke mindste tilbøjelighed dertil. Skønt jeg aldrig havde skrevet med større lethed, havde jeg heller aldrig skrevet med mindre glæde .... Den verden, jeg måtte projicere mig selv ind i, når jeg talte gennem Fangegarn ..... var nær ved at kvæle mig, før jeg var færdig. Den ville have virket kvælende på mine læsere, om jeg havde fortsat".

"Fra Helvedes blækhus" består af 31 breve; men det er ikke min plan at gennemgå dem alle, men kun at tage en tanke eller to frem fra nogle af dem. Udgaven, jeg betjener mig af, er Inga Vigh-Petersens oversættelse og udgivet af Forlaget Scandinavia i 1991; sidehenvisningerne refererer til denne udgave.

Fangegarn er en slags mentor og superviser for en hærskare af fristerdjævle; lærlingen, som har fået overdraget fristerollen for "Patienten" (således kaldes konsekvent den person, som er genstanden og målet for de i bogen omtalte fristerangreb), bærer navnet Malurt. Efter denne introduktion er vi rede til at begynde vor læsning af Fangegarns breve.

Brev 1: Filosofiske tanker

Fangegarn tager til efteretning, hvad Malurt har gang i med sin patient. Men det er tydeligt, at han ikke synes, at Malurts strategi er den allerviseste eller allersikreste. Saglige diskussioner kan lige så godt tjene Fjendens (Fangegarns konsekvente måde at omtale Gud på på) interesser som Helvedes. Ikke mindst som tiderne og menneskene er nu; det havde været noget andet, hvis det var for 200 år siden.

"Dengang vidste mennesker endnu helt god besked med, hvornår noget var bevist, og når det ikke var det, og hvis det var bevist troede de virkelig på det. De mente endnu, at der var en forbindelse mellem tanke og handling og var rede til at lægge deres liv om som følge af en række logiske ræsonnementer".

Men sådan er det altså ikke mere

"For ved hjælp af den kulørte presse og den slags våben har vi (Helvede) fremkaldt en betydelig ændring i dette forhold. Den mand, du har med at gøre, har fra dreng af været vant til at have en halv snes indbyrdes uforenlige, filosofiske systemer til at snurre rundt i hovedet på sig. Han betragter ikke doktriner som først og fremmest "sande" eller "falske", men som "akademiske" eller "praktiske", "forældede" eller "aktuelle", "konventionelle" eller "hjerteløse". Spild ikke tiden med at prøve at få ham til at tro, at den materialistiske livsanskuelse er sand! Få ham til at tro, at den er stærk eller fuldkommen eller dristig - at den har en fremtid for sig. Det er sådan noget, han lægger vægt på".

Det er svært det her, men set fra Lewis' stol også overordentligt vigtigt. Lewis teoretiserer ikke eller holder en filosofisk forelæsning; det er noget, han har oplevet og oplevet i sit eget liv.

Til daglig tænker vi ikke over, hvor vigtigt det med sandhed er. Det første, vi spørger efter, er heller ikke om noget er sandt eller ikke. Snarere er vi optaget af de andre adjektiver, Lewis opremser som "akademisk", "praktisk", "forældet", "hjerteløst". Heller ikke er vi opmærksom på, hvor forvirrede vi i grunden er med alle hånde holdninger, følelser og ideer cirklende rundt i vore hoveder. Og som regel skænker vi det ikke en tanke, hvor dårligt funderet et eller andet, som vi tror på, er. Derfor er vi også lette at forføre. Politikere og mange andre, som gerne vil sælge et bestemt budskab til os, kan kunsten at slynge om sig med tal og statistikker, som skal overbevise os om, at følger vi blot dem og giver dem vor stemme, vil alt blive godt.

De færreste af os har muligheden for at prøve det efter, men også selvom vi har, er det sjældent, vi gør brug af den. For han og hun virker, så troværdig, og det lyder også godt. Og så kan vi godt se, at deres politiske modstandere er nogle plattenslagere. Sådan får de os i det mindste til at føle, hvis vi skulle være i tvivl, og hvad er sandhed, og findes der overhovedet noget, vi kan kalde sandhed? Er det ikke sådan i et postmoderne samfund, at der er alle "sandheder" lige gode eller lige gyldige, alt afhænger af øjnene, der ser, ørerne der hører, af mennesket som føler, at det er sådan?

Modsat har vi kristendommen som insisterer på at være sandheden, fordi den er Guds åbenbarede sandhed om sig selv og verden. Jesus kaldes i evangeliet "det sande lys, som oplyser hvert et menneske" (Joh 1:9), og om sig selv siger Jesus: "Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh 14:6).

Pilatus var en mand af denne verden, en mand af magt. På den vis er han tidløs og evig aktuel. For ham spillede sandheden ikke nogen nævneværdig rolle. Det kunne altid diskuteres, hvad sandhed var, var den ikke altid relativ? Absolut sandhed? nej den må du længere ud på landet med. Og så stod han overfor denne mærkelige fange, overfor Jesus af Nazareth og hans samvittighed og sind kom i oprør.

Og Pilatus kunne ikke skyde det fra sig - denne mand havde talt om at være et sendebud om sandheden, og om, at han selv var denne sandhed inkarneret (Joh 18:37-38). Ved at sige, at "enhver, som er af sandheden, hører min røst" havde han ført sagen over på Pilatus' banehalvdel, og nu stod Pilatus snarere overfor Jesus som sin dommer og anklager end omvendt.

Løgnens far

Djævelen er alt det modsatte af Jesus. Han er "løgnens far", og "der er ikke sandhed i ham", og når han taler, er det altid løgn, han taler. Men han lyver aldrig på en direkte og ligefrem måde. Taktik og underfundighed er altid med i det spil, han spiller. Sådan har det været lige siden den dag, han sneg sig ind i Paradiset. Han er "en bedrager" og "forfører", "underfundig", "snedig", evner at optræde som "en lysets engel"; tager endog Guds ord i sin mund, men fordrejer dem.

Siden hin dag i Eden har vi "stillet ind" på Djævelens bølgelængde; vore hjerter og tanker er blevet krogede, vore veje fordærvede, ja "bedrageriske mere end noget andet". Kun Gud kan helbrede os, men det forudsætter, at vi søger hjælp hos ham og "tager imod sandhedens ord" (evangeliet), at vi lader "Sandhedens Ånd lede os til sandheden", at vi ifører os lysets og sandhedens våben (Rom 13:12; 1 Thes 5:8; Ef 6:10-19). "Køb sandhed, og sælg den ikke, køb visdom, belæring og indsigt" siges det i Ordsp 23:23.

Fangegarn har bestemt en pointe, når han skriver: "Ved hjælp af den kulørte presse har vi (Helvede og dets djævle) fremkaldt en betydelig ændring i det forhold" , og videre: " Han betragter ikke doktriner som først og fremmest "sande" eller "falske" ..... Tomme talemåder, ikke logisk bevisførelse, er dine bedste forbundsfæller, når det gælder at holde ham borte fra Kirken".

Igen er der megen sandhed i, hvad Fangegarn skriver, og desværre bærer kirken selv meget af skylden herfor. Når det f.eks.er mere vigtigt for kirken at definere og forklare sig selv som "folkets kirke" end som "den levende Guds kirke, sandhedens søjle og grundvold" (1 Tim 3:15), så har Fangegarns strategi allerede her fået luft under vingerne og ikke ved mediernes hjælp, men ved kirkens. Når det, som mennesker tænker, føler og vil, spiller en større rolle for os som kirke end at være Gud til behag og holde os til hans åbenbarede sandhed og vilje (jvf. Gal 1:10-12), ja så ler Helvede. Når Bibelen sættes til side og reduceres til menneskeværk, står vi uden skjold og uden sværd overfor djævelens angreb (jvf.Ef 6:10-18). Måske tvinges vi endda til at erkende, at Helvede har skiftet strategi siden Lewis' tid, idet dets bedste våben mod kirken i flere tilfælde er kirken selv.

Men Djævelen har bestemt også en allieret i medierne og i den måde, medierne hele manipulerer med os på for at få os til at følge strømmen, følge tden offentlige mening, moden, smagen.

Det værste i den forbindelse er, at det sker pr.refleks, vi bare følger med ureflekteret. "Doktriner" (forstået som et velgennemtænkt, velbegrundet, velanalyseret system af tanker og praktiske valg og beslutninger grundet i og på disse tanker) er yt, ikke alene i politik og filosofi, men også i vid udstrækning i kirken. "Sund" og "sundhed" møder vi allevegne, men "sund lære" og "sund tro" rynker vi på næsen af.

Den mission at "forsvare og begrunde evangeliet", at "gøre enhver tanke til en lydig fange hos Kristus" indtager en ringe plads på kirkernes agenda. I amerikansk kirkeliv begynder man først nu at indse, at i kirkens mission blandt unge, går det ikke an bare at satse på det sociale og på nærvær - hvad der er sandhed og hvad det betyder må også med. Vi må håbe, at den erkendelse også trænger igennem i dansk kirkeliv.

Spørgsmålet om sandhed, hvad der er sandhed, og hvordan sandheden skal forme vore liv, er langt vigtigere end som så. Alle de andre adjektiver, som Fangegarn fortæller Malurt, han skal bruge i sin strategi overfor "patienten" for at få ham væk fra "Fjenden", er præcis de adjektiver, vi bruger som parametre, når vi orienterer os og bevæger os frem i livet. Det er endda også adjektiver, vi hører i forkyndelsen og vurderer gudstjenester og gudstjenestelivet efter. Ja, "mangen vej synes manden ret, men den ender i døden". Det råd fra Ordsprogenes Bog, kan vi godt tage med os. Salme 19 ophøjer og lovpriser Guds ord. Grundtvig har i sin gendigtning af salmen verslinjen " Trofast dit vidnesbyrd fører til livet; vismænd det gør af vankundige små".

Saligprisningerne

Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.

Matt. 5:6

Af Carsten Thomsen

Hvad vil det sige at hungre efter retfærdighed?

Jeg tror ikke, at Jesus her alene eller overvejende sigter på den retfærdiggørelse, der bliver os til del i det vi kommer til tro. Den har vi fået i troen - men Jesus henvender sig til sine disciple og siger noget om, at de må hungre efter at leve retfærdigt og arbejde for retfærdighed i verden.

Udtrykket handler meget om at leve livet helligt - altså efter Guds vilje - og leve livet med en dyb integritet i de forhold, vi er sat i som mennesker. Både til den jord, vi har fået ansvar for som forvaltere - i forholdet til andre mennesker - i forhold til os selv og selfølgelig sidst men ikke mindst i forholdet til Gud.

Syndefaldet har brudt alle de rette forhold, som mennesket var sat under og i, da det blev skabt. Selviskheden og egoismen har sat en kile ind i forholdet mellem mand og kvinde, vi udpiner naturen i stedet for at værne om den, vi er splittet i forhold til et ret syn på os selv og vores identitet, og vi har i syndefaldet ikke mindst mistet den dybe længsel og hunger efter Gud selv og efter at lære at kende ham og hvile i ham.

I Jesus ser vi starten på noget nyt - en ny tidsalder, Gudsriget er iblandt os. Jesu ønsker ikke blot, at syndere skal tilgives - men overordnet at hele alle de brudte forhold. At genskabe harmonien med hele den skabte verden. At hans herredømme må etableres i alle de forhold vi er under. Jesus døde ikke kun for at enkeltindivider kunne komme i himlen, men så alt det skabte kunne frelses.

- Det evangelium vi har fået, forkynder at Jesus kom for at befri skaberværket fra syndens magt og bringe Guds herredømme ind i vores verden. Det evangelium, som vi har fået fortæller os, at Gud ønsker at forandre hver en centimeter af skaberværket, så det kommer til at afspejle godhed, retfærdighed og fred….Evangeliet er mere end et budskab om den enkeltes frelse. Det er et budskab om Guds forløsning af alt det skabte, skriver Allen M. Wakabayashi i bogen "Riget".

Jeg tror Jesus taler om en hunger og tørst efter denne større virkelighed må bryde frem - allerede nu - men med håbet om at det en dag sker fuldstændigt, når Satans herredømme bliver brudt fuldstændigt og en ny jord og en ny himmel bryder frem.

Så det er et stort ord, der omfatter så mange ting, at det er svært at vide, hvor vi skal begynde. Jesus starter allerede i første saligprisning med den altafgørende hunger efter retfærdighed - at jeg må være blevet tilgivet mine synder, sat fri - og at der nu ikke må være noget mellem mig og Gud, der ødelægger det forhold. Det kræver en ydmyghed, en fattigdom i ånden, en stadig venden tilbage til Gud i bekendelse og bøn - og en iver efter at gøre Guds vilje. Det handler om at bede Gud fylde os med sin retfærdighed og fjerne vor egen selvretfærdighed. Det

ønsker Guds Ånd at gøre i os.

Det fortsætter med en sagtmodighed, der ønsker at hele de brudte forhold, der er i ens liv. Ikke at blive bitter og vred på ægtefællen, børnene, familien, vennerne, de fælles troende, men forsøge, som Paulus formaner til at "leve, så det svarer til det kald, I fik, med al ydmyghed og mildhed, med tålmodighed, så I bærer over med hinanden i kærlighed og stræber efter at fastholde Åndens enhed med fredens bånd." (Ef. 4:1-3).

Retfærdighed er noget vi aktivt må træde ud i, retfærdighed især for de de fattige, de brudte, de syge, de nedtrådte, de lidende.

Åndelig tørst

Det gør også, at vi ikke kan sidde apatiske tilbagelænet, men i stedet er aktivt involveret i en mere retfærdig verden. Retfærdighed er noget vi aktivt må træde ud i, retfærdighed især for de de fattige, de brudte, de syge, de nedtrådte, de lidende.

Måske føler vi ikke, at vi kan gøre meget som enkeltpersoner, men noget kan vi gøre - og noget skal vi gøre som kirke. Måske er overskuddet der ikke i nogle perioder til andet end en selv og ens nærmeste, men vi er kaldet til at være kirke med en global vision, som støtter kristne i lande, hvor der er forfølgelse, og hjælper fattige kristne i andre dele af verden, at tale de svage og hjælpeløses sag.

Det er også kirkens opgave. Det er også en del af den hunger og tørst efter retfærdighed, som Jesus siger, at vi skal bede om: "Komme dit rige. Ske din vilje som i himlen således også på jorden".

Er der en åndelig tørst og hunger i dit liv? Føler du denne konflikt mellem det, som Gud skabte denne verden til at være og det som den er lige nu? Længes du efter den dag, hvor Herren Jesus Kristus genopretter alt. Kan du også blive bedrøvet og frustreret, som Gud er det over synd i dit liv og i andres liv? Tørster du efter mere et mere helligt og overgivet liv?

Det er et sundhedstegn, når der er denne åndelige appetit. At vi ønsker, at mere og mere må komme ind under Gudsrigets herredømme og beskyttelse.

Habakkuk følte noget af dette, da han frustreret udbrød i åbnings-spørgsmålene til Gud i Hab. 1:2-4:

Hvor længe, Herre, skal jeg råbe om hjælp,
uden at du hører,
skrige til dig om vold,
uden at du frelser?
Hvorfor lader du mig opleve uret
og ser roligt på ulykken?
Undertrykkelse og vold møder mig,
der lyder anklage,
der rejser sig fordømmelse.
Derfor er loven lammet,
retten sker aldrig fyldest.
Uretfærdige omringer retfærdige,
derfor bliver retten fordrejet.

Den retfærdige Gud, befrieren og frelseren, kan godt forstå denne frustration. Han er med os i den frustration, for han har selv flere gange kommet med samme udbrud. Og han arbejder i en brudt og falden verden med at bringe mennesker og folkeslag ind under sit rige.

Og David længtes efter Gud i Salme 63:

Gud, du er min Gud, jeg søger dig,
min sjæl tørster efter dig,
min krop længes efter dig
i det tørre, udpinte, vandløse land.

Jesus lover dem, der har denne hunger og tørst, at de skal mættes. Igen et løfte, der gælder her og nu, men også især peger frem mod genoprettelsen ved tidernes ende. Og hvilket løfte. Hvilken velsignelse - her og nu - at blive fyldt med Kristi retfærdighed. Og dette vil skabe mere tørst, mere hunger efter mere retfærdighed. Et sådant menneske er salig. Det er de sande, velsignede og lykkelige mennesker - dem, der er mest "in sync" med Guds hjerte og Guds vilje for al det skabte.

Mere end evangelisation

Nogle gange har jeg en fornemmelse af, at en del frikirke-kristne føler at de mislykkes totalt, fordi de ikke er særligt gode til at evangelisere. Vi beundrer dem, der kan træde ind i folk med træsko på og bare forkynde evangeliet. De må være ekstra hellige. Men måske skal vi også passe på med at løfte "evangelisation" - som en "aktivitet" - op på en piedestal, hvor den får lov at skygge for alle andre ting i Guds virke. Og hvis der kun bliver glæde i himlen, når en synder omvender sig, så kunne man foranlediges til at konkludere, at vi ikke har bragt Gud megen glæde i det gudløse samfund, som vi befinder os i - og han stadig ser os som svigtende og feje kristne og som en mislykket kirke.

Det er sikkert rigtigt, at vi i evangelisation kunne gøre langt mere end vi gør. Men det er ikke det eneste parameter, som kirken bliver bedømt på. Ja, der er formentlig kirker, som er langt mere "succesrige" i at få bragt evangeliet ud, men som kæmper med usund lære, med stridigheder indbyrdes og med en ligegyldighed over for den sociale nød, som de ser omkring sig.

Det er nødvendigt at træde lidt tilbage og høre Jesu ord igen: Din tørst må være efter ikke blot at se en "fortabt sjæl" blive tilgivet og frelst - men efter at se brudte mennesker blive hele igen, se Guds helbredende og forsonende retfærdighed manifesteret iblandt os, i vor familier, i vor kirke, i naboerne, kollegerne, i samfundet.

Her har vi alle vor særlige opgave, vort særlige kald, de mennesker, Jesus sender på vor vej, de opgaver, Gud kaster os ud i, den tjeneste, han ønsker vi skal gøre fyldest i, det ord, vi kan tale til trøst eller formaning, den hilsen, vi kan sende til den syge, de forbønner vi kan bede, den visdom, vi kan øse af, de penge, vi kan give, det smil, vi kan bringe, den sorg vi kan have med den sørgende.

Af Louis Nielsen

Paulus' spiritualitet – 1. Kor. 1-4

Et liv under korsets fortegn

Disse artikler om Paulus' spiritualitet er ikke en "biografi" over Paulus' liv, men mere en reflektion over, hvad Paulus forstod ved "en åndelig person".

Det bedste sted at begynde er i hans Første Brev til Korintherne kapitel 1-4.

Byen Korinth og Korinthermenigheden var en kæmpe udfordring for Paulus, så meget så, at Jesus i en drøm direkte talte til Paulus og opmuntrede ham:: "Frygt ikke, men tal og ti ikke; for jeg er med dig, og ingen skal lægge hånd på dig og gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt folk i denne by" (ApG 18:9-10).

Om Korinth siger Paulus: "Jeg takker altid min Gud for jer, for den nåde, som han har givet jer i Kristus Jesus. For i ham er I blevet rige på alt, på al tale og på al kundskab, eftersom vidnesbyrdet om Kristus er blevet grundfæstet hos jer, så I ikke mangler nogen nådegave, mens I venter på, at vor Herre Jesus skal åbenbares. Han vil også grundfæste jer til det sidste, så I ikke kan anklages på vor Herre Jesu Kristi dag" (1 Kor 1:4-9).

Efter sin indledende hilsen (1:1-9) går han straks i gang med at bebrejde korintherne for deres interne splittelser og for, at de har deres opmærksomhed rettet mere mod mennesker end mod Gud (1:10-17). Han ser dette som en alvorlig og skæbnesvanger brist i deres tro, en misforståelse af selve evangeliet.

Desvære er det ikke en brist, som specifikt er knyttet til korinthermenigheden, men en som breder sig ud over hele kirkehistorien og ikke mindst i vor tid, hvor vi må frygte, at meget af det, som sker i kirkerne "tager kraften ud af Kristi kors"(1 Kor 1:17; 1948 oversættelsen) .

Verden har afskrevet Gud, har ikke syntes, at det "var noget værd at kende Ham" (Rom 1:28); verdens kloge hoveder - filosofferne og de magtfulde har vist hen til deres egne løsninger på verdens problemer. Men, siger Paulus, Gud vil ikke lade sig kende gennem dem men gennem den dårskab, der prædikes om, "ordet om korset, budskabet om en korsfæstet Jesus Kristus (1:18-25).

Det er afgørende det her; afgørende i Korinth og i København, London, Paris, Bejing, New York og i hvilken som helst flække, på jordkloden lige netop nu.

Meget af den spiritualitet, som mennesker fører sig frem med i dag, er selvopfunden, en "feel good"- spiritualitet, som giver dens udøvere en fornemmelse af at være af bedre karat end så mange andre, mere oplyste, mere resourcestærke, mere værdifulde og mere betydende.

Korset centralt hos Paulus

Kristi kors er dødsstødet mod den overlegenhed. Det oplevede Paulus, da han lå der i Damaskusvejens støv, blind af den overvældende lysglans, som åbenbaringen af Jesu herlighed havde overvældet ham med. Korset blev for Paulus dødsstødet mod al menneskelig hovmod - også det at føle sig åndelig og spirituel. (Fil 3:7 ff.; Gal 6:14 ff.).

Tidligere tiders salmer holdt os fast ved korset. De var "anstød for kødet" , og de var sommetider pinefulde for os at synge. Bl.a. Kingos "Rettens spir det alt er knækket":

O min Gud" jeg bør ej dølge,
at min synd foruden tal
jo var med dig hen at følge
ind i dommens hus og sal;
mine synder dommen skrev
og dig hen til døden rev,
og når jeg på din dom jeg grunder,
ser jeg og mit segl derunder"

Og Arnulf af Louvains "O hoved, højt forhånet":

Hvem voldte al din plage,
din sjæl den mørke nat?
Hvem voldte dig den klage;
Min Gud har mig forladt?
Hvem har den kalk dig givet,
på korsets træ dig bragt?
Hvem har dig, som er livet,
i død og grav nedlagt?

Min Jesus, du er såret
for mine synder så,
jeg burde have båret,
den straf, som på dig lå;
se hid, her står jeg arme,
fortjente vredens ris,
min Gud, dig dog forbarme,
din nådes glimt mig vis.

Jeg takker dig af hjerte,
af ganske sind og sjæl,
min frelser, for din smerte,
du ville mig det vel.
Lad mig, o Jesu Kriste,
ved troen holde mig,
når øjnene vil briste,
så lad mig dø i dig.

Gud ønsker ikke krybende mennesker. Han har skabt os som oprejste, og ved Guds nåde står vi for hans ansigt.

Betydningen af at have ret selvværd skal vi sætte pris på, for det er en gave fra Gud. Ud fra det kan vi også med taknemmelighed tage imod alt, hvad der kan hjælpe os til ret selvværd. Men det kan komme til at indtage for dominerende en rolle, og det er - forekommer det mig - tilfældet i kirken i dag. For der er også situationer, hvor vores rette attitude er sorg, anger og omvendelse, hvor Guds Ånd tilskynder os til at erkende, at "vi snublede i vor skyld" (Hoseas 14:2)

Når vi nærmer os Kristi kors oplever vi os selv, som vi er overfor Gud med hjerter fulde af hårdhed og kulde, og vi ved, at det er sandt, hvad Graham Kendrick lader os synge: at "vor synd Ham (Herren Jesus) nagled' der -endnu dybere end sår fra søm og torn" og med Kendrick bekender vi også: "Jeg var stolt med begær - faldet dybt i synd og skam. Han fik straffen fra Guds vrede lagt på sig". Korset udestænger vor pral.

"Det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme, og det, som verden ser ned på, og som ringeagtes, det som ingenting er, udvalgte Gud for at gøre det, som er noget, til ingenting, for at ingen skal have noget at være stolt af over for Gud". Hvor livsforvandlende er ikke dette budskab, hvis det for alvor fik lov til at trænge ind i dybden af dem, vi er!

Korintherne lod ikke følgevirkningerne af budskabet om korset trænge igennem i deres måde at leve på, tænke på og forholde sig til hinanden og verden. Derfor kalder Paulus dem for kødelige, spæde børn i Kristus - men "i Kristus, for at der ikke skal være nogen tvivl - mennesker som "levede slet og ret som mennesker" (3:3), dvs. som deres ikke kristne naboer gjorde. Men kan det samme ikke siges om os og vort kristenliv?

Paulus insisterer på, at det at være en kristen gør en stor og dyb forskel, at "ordet om korset" gør noget ved os i forhold til Gud, til os selv og til omverdenen. Ordet om korset (evangeliet) er ikke kun et spørgsmål om intellektuelt at have forstået det og modtaget det, men også om efterfølgelse af en korsfæstet Krisus. Det manglede i korinthernes liv.

Paulus' egen livsførelse var dybt præget af Kristi kors. Han var virkelig korsfæstet for verden og verden for ham; det var i sandhed ikke længere ham, som levede, men Kristus som levede i ham.

Verdens tænkemåde og holdninger og var hørt op med at have nogen betydning for ham. Hvad mennesker tænkte om ham, og hvordan de bedømte hans liv, betød såre lidt for ham. Det kunne lyde som opskriften på overlegenhed og arrogance. Men tværtimod var Paulus den mest ydmyge, sagtmodige, tålmodige og overbærende tjener for Guds folk.

Budskabet der forarger

Paulus kom til Korinth med et budskab, som var svært "at sælge". Kun få ville "købe", hvad Paulus prædikede. Hvordan skulle han møde korintherne? Som de andre omrejsende retorikere, filosoffer og moralister, hvor talekunst og yndefuld fremtræden spillede en større rolle end budskabet? Gjorde han det, risikerede han så ikke at sætte budskabet om korset mistede sin kraft. Så ville korinthernes tro afhænge mere af menneskers visdom mere end af Guds kraft (1 Kor 2:1-5).

Paulus ville her ikke gøre køb. Menneskers frelse afhang af det, ja Guds ære. Han kom, siger han "i svaghed og med megen frygt og bæven". Han kom ikke med knusende overlegenhed eller med et helt batteri af overtalelsesteknik, ikke med gimmicks - hvordan kunne der være det med alle de tærende strabadser, hans mission udsatte ham for?

Han kom uden at skjule noget, helt afhængig af Gud og af den kraft Gud gav ham. Det er meget vigtigt, at vi lytter her. For har vi ikke i meget stor udstrækning tabt troen på og tilliden til evangeliets kraft? Er det ikke sandt, at vi sætter mere vor lid til moderne former for kommunikation og til entertainment, når det gælder at møde mennesker?

Men formen, vi præsenterer evangeliet på, må svare til indholdet af evangeliet. Og da budskabet er ordet om en korsfæstet Kristus, må vores stil og forkyndelse samsvare med det. Det er Paulus' pointe.

Indholdet er selvfølgeligt det bærende. Han gør i sit brev til galatherne det krystalklart, at budskabet ikke var selvopfundet, at det var Guds ord, og at ingen havde mandat til at ændre det. Han spørger: "Er det nu mennesker, jeg vil have på min side, eller Gud? Eller søger jeg at være mennesker til behag? Var det stadig mennesker, jeg ville være til behag, var jeg ikke Kristi tjener" (Gal 1:6-12).

Paulus vidste hvor forargeligt et budskab ordet om korset var for jøder, og hvor latterligt det tog sig ud blandt intellektuelle grækere. Men det fik ham ikke til at tillempe sit budskab, så det blev mere spiseligt for verden.

Men er det ikke det, den moderne kirke gør? Teologi drives på modernitetens præmisser; det er nærmest et slogan på de teologiske fakulteter. Som frikirkefolk skal vi også lade os advare. Ubibelsk lære har også fået lettere ved at komme ind iblandt os, fordi evangeliet er blevet skubbet ud i periferien. Kirkens vækst spiller en større rolle for os end at bevare evangeliet rent.

Vi kæler også for folks smag og sænker profilen, når det gælder de upopulære sandheder. Bibelkundskaben lider, fordi læsningen af Bibelen forsømmes. Den systematiske udlægning af Guds Ord er også stærkt aftagende hos os. Forsoningen understreges ikke som tidligere. Eksistensen af Helvede forties, måske ligefrem benægtes. Nadveren har ikke længere den fremskudte plads, den før havde. Omvendelsens nødvendighed bliver ikke understreget. Hellighed og gudsfrygt nyder heller ikke den bevågenhed i moderne kristenliv, de burde.

Manglende modenhed

Korintherne manglede basal kristen modenhed; Paulus ville meget gerne kalde dem "åndelige", men deres adfærd stemplede dem som "kødelige", som "spæde i troen på Kristus" (3:1-3).

Naturligvis var de forholdsvis nye i troen, og det Paulus forventer er ikke en fuldmoden forståelse af troen. Barnlighed i form af tillid er ligefrem et must for en, som er omvendt til Kristus, men det forholder sig anderledes med barnagtighed, med den "æh, bæh, buh!" opførsel korintherne lagde for dagen.

Paulus taler om "misundelse og splid" (3:3) og senere om at bruge Guds tjenere til at "blære sig med over for andre" (4:6 (Seidelinerne). Alt sådant var en komplet misforståelse.

"For hvad har vi, som vi ikke har fået givet, og har vi fået det, hvorfor roser vi så stolte, som om vi ikke havde fået det givet?" (4:7). En sådan erkendelse ville være et eksempel på åndelig modenhed, men sådan var det jo netop ikke i menigheden i Korinth, hvor man delte sig op og gestulerede med at tilhøre Paulus, Apollos, Kefas og sågar Kristus (1:12).

Der skal ikke megen fantasi til at overføre det til vore dages menigheder. Hvor mange lovende kirker og åndelige bevægelser er ikke blevet splittet i deres grundvold, fordi der var ledere, hvis ambition var at være "den første"(3 Joh 9).

Hvor mange TV-prædikanter og andre, som har et eller andet, som mange kommer til at tro, det er afgørende at have, bliver ikke ophøjet og hyldet med en hyldest som ellers kun bliver sportsstjerner, filmskuespillere og entertainere til del? Hvor mange får ikke guru-status og søges som guruer søges, hvor mange får profetstatus og ses hen til som rene orakler?

Alt det er dybt beskæmmende for moderne kirkeliv og langt fra den "åndelighed" og modenhed i kristenlivet, som Paulus efterlyser så kraftigt mellem korintherne. Hans dom over vore dages kristenhed ville ikke falde anderledes ud end hans dom over korinthermenigheden.

verden

i johannes-evangeliet (2)

indledningen til lidelseshistorien

Af Louis Nielsen

I sin lange tale til sine disciple i nadversalen "i den nat han blev forrådt" kommer Jesus igen og igen ind på verdens had til ham og disciplenes forhold til verden. Det er afgørende for Herren, at disciplene skal forstå dette forhold og være forberedte på dette forhold.

Jesus går frivilligt til korset. Han gør det i kærlighed til Faderen og fordi det er Faderens vilje og bud. Det ultimative motiv til korsfæstelsen findes i Guddommen selv. Det er en af dette evangeliums afgørende pointer: Jesus er helt og aldeles fri i sin given sig selv hen til liv for verden, for dig og mig.

Men der er mange andre, som er opsat på Jesu død. Satan er det. Ypperstepræsterne og til sidst også hoben, som kræver hans død. Judas, som forråder ham og den romerske myndighed, som svigter retten, er også skyldige. Kingo har digtet så betagende om dette i sin salme " Rettens spir det alt er brækket" (Nye Salmebog nr 187; gamle nr.163), hvor han inddrager sig selv - og det kan vi også gøre:

Ak, min Gud, jeg bør ej dølge,
at min synd foruden tal
jo var med dig hen at følge
ind i dommens hus og sal.
Mine synder dommen skrev
og dig hen til døden rev,
og når jeg på din dom jeg grunder,
ser jeg alt mit segl derunder".

Jesu korsfæstelse er Guds dom over den faldne verden. "Timen er kommet", siger Jesus, "da Menneskesønnen skal ophøjes", da hvedekornet skulle falde i jorden og dø, og der skulle fældes dom over denne verden og denne verdens fyrste skal jages ud" (Johannes 12:20-36). Her er det, at dommen over menneskets fald og synd finder sted, så at den sones, her er det, at han, som har ophøjet sig som denne verdens gud, styrtes fra sine ranede kongestol, og at han, som er verdens rette konge og Herre, indsættes på sin evige trone. Her vendes der op og ned på alting , her sættes fanger fri, her kan vi befries fra mørket og komme ind i lyset, Guds evige lys.

"Verden" lægger næppe mærke til, hvad der her sker; men fortsætter i sin vante kurs som om intet var hændt, kun Jesus ved det og indvier disciplene i det.

Jesus og Helligånden

Jesus begynder sin store afskedstale (Joh 14-17) med en forvisning til disciplene om, at de ikke skal lade sig forfærde. Den tone fastholdes gennem hele talen. De har de al mulig grund til at forfærdes. Jesus forlader verden og de forbliver i verden, som snart korsfæster deres Herre.

Og så alligevel; er det virkeligt så håbløst?

Tværtimod, siger Jesus, har de grund til at glæde sig og se en fordel i, at Han går bort. Hans nærvær vil ikke være mindre end før, men meget større. Det forstår de ikke nu, lammet som de er af sorg, men meget snart vil de både opleve det og forstå det.

Jesus går bort og bereder dem et sted i sit eget hjem, og en dag kommer han og henter dem hjem, for hvor han er, skal de altid være.

Og mere endnu: Fra nu af kender de Faderen og ser ham, kender ham i Sønnen, i Jesus og ser Ham i Jesus (14:7; 8-14). Igen et af dette evangeliums helt store temaer, som nærmest er som en bro, der er udspændt over hele evangeliet fra prologen (1: 14-18) til hilsenen, som Jesus som den opstandne påskemorgen sender sine disciple gennem Maria Magdalene (20:17). Gennem Herren Jesus Kristus er deres forhold til Gud forvandlet til et forhold analogt med det, Jesus selv havde.

Jesus vil også bede Faderen sende dem "en anden talsmand", som skal være hos disciplene til evig tid" (14:16), "sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den"- igen et af afskedstalens helt store og gennemgående temaer.

"Verden", siger Jesus, kan ikke tage tage imod Sandhedens Ånd, "fordi den hverken ser den eller kender den" (vers 17). Verden som "verden" er fremmed over for alt det med Gud; den har sat sig

selv ind i Guds sted, og kan kun anerkende en gud, som den selv har skabt, og som er som den selv.

Paulus er inde på det samme i 1 Kor 1:20-21, hvor Paulus ifølge Seidelinernes oversættelse i vers 20 spørger: "Det skulle vel aldrig være sådan, at Gud har fordummet denne Verdens visdom? Jo. Mens Verden i dens umådelige visdom ikke fattede Gud i hans guddommelige visdom, så besluttede Gud at frelse dem, der tror, gennem noget så tåbeligt som vores forkyndelse". Det er også derfor, at en ny fødsel er nødvendig, hvis et menneske skal "se Guds rige" (Joh 3:3-6).

Men disciplene og alle, som siden er kommet til tro på Jesus, modtager som en gave fra Gud Helligånden, og dermed muligheden for at kende Gud. Dermed adskiller Guds børn sig også fra verden.

Verdens had

Verden vil altid opfatte os som noget andet end verden, og derfor vil den ikke bryde sig om os, og vi på vores side vil heller aldrig kunne blive en del af verden.

Judas (ikke forræderen) kan ikke forstå det med, at Jesus "vil give sig til kende for dem, men ikke for verden" (vers 22). Jesus svarer, at det afhænger af indstillingen til Jesus og til hans ord, af at "elske ham" og "holde fast ved hans ord".

Disciplene havde ofte været vaklende og tvivlende, men de havde holdt fast ved Jesus og tillige havde han bevaret dem og stridt for dem i sine bønner. Hans kærlighed til dem havde tændt deres kærlighed til Ham; med rette kunne man sige om dem, at de "elskede ham", med en skrøbelig kærlighed ganske vist, men den var der, og de havde også holdt fast ved hans ord. Noget sådant finder man kun hos en ægte disciple.

Jesus fortsætter i vers 26-31 med at tale om Helligåndens komme, og hvad det vil betyde for dem. Indtil nu er der meget af det, Jesus har sagt og gjort, de ikke har forstået, men når Helligånden kommer, vil det blive anderledes.

Lige det her handler mere om den første generation af disciple (apostlene) end om efterfølgende generationer af disciple, og forklarer den visdom og indsigt og myndighed, som apostlene var udrustede med, og det siger samtidigt noget om den tillid og uforbeholdne tilslutning, vi skal møde apostlenes undervisning med.

Verdens fred og Jesu fred

Jesus overlader ikke sine egne til sig selv, efterlader dem ikke faderløse og ikke uden en Talsmand, tværtimod; han efterlader dem også sin fred. "Fred" i en sammenhæng nærmest synonymt med Guds rige og den messianske tidsalder. Jesu fred er helt ulig den fred, som verden giver. Fred i verden må altid holdes op mod en baggrund af oprør og krig og mord osv. Når verden lover fred, er det snarere en falsk og forførende profeti end et glædes budskab.

Jesus bevarede denne fred som sin egen gennem de lange og tunge timer op til korsfæstelsen og gennem de forfærdelige timer, han hang på korset. Jesus stiftede fred og vandt freden ved at bære al vor synd, tage ansvaret for vort oprør på sig, opsuge det i sig, så det ikke længere rammer os. Derfor har vi fred. Det er det, Grundtvig synger om sin nadversalme "O, du Guds Lam":

"O du Guds Lam!
med korsets skam,
du bar al verdens synder,
dermed al fred begynder;
af kærlighed
giv os din fred!

Om den fred ved verden intet, men ved Guds nåde, ved Helligåndens kraft og ved evangeliets ord kan enhver, som tror, få den og opleve den som en kostelig gave fra Gud.

Disciplene er, ikke ulig os, mere optaget af deres egen sorg end af, hvad Jesu bortgang betød for ham. Lige nu ser de derfor ikke storheden i det, som er ved at ske med Jesus. Men Jesus vender tilbage til den herlighed, han havde hos Gud før verden blev skabt, vender tilbage til sit eget hjem, til sin egen verden, sit eget miljø, og Han vender ikke tomhændet tilbage men med myriader af mennesker, som er blevet Guds sønner og døtre.

Hvis disciplene virkeligt elskede ham mere end de elskede sig selv, ville de have glædet sig i stedet for at være "forfærdede" og "modløse". Det er Jesu begrundelse "Faderen er er større end jeg" (vers 28), som leder os til denne tolkning af hans ord.

Fader, Søn og Helligånd er "én sand Gud fra evighed til evighed". Det er svært for os med vor begrænsede forståelseshorisont at fatte det. Sønnens sendelse til verden er en beslutning og et råd Treenigheden foretog hos sig selv "før verden var".

Den beslutning blev truffet ud af Faderens dybe kærlighed til Sønnen. Sønnen i sin kærlighed til Faderen gav sig hen til den beslutning.

Guddommens beslutning og kærligheden indbyrdes mellem Fader, Søn og Helligånd går forud for Guds kærlighed til verden. Men i den kærlighed kom Sønnen til verden, da "tidens fylde" oprandt. I den kærlighed hengav Sønnen sig til Faderens vilje, og i den kærlighed elskede han menneskene med, elskede han verden med og gav sig selv for den. Det er en hemmelighed så dyb som denne, og dybere endnu, Jesus peger på, når han siger "Faderen er større end jeg", og nu efter fuldbragt værk, efter at have fuldført Guddommens evige råd, vender Jesus tilbage til Faderen og til sin evige herlighed.

Tiden, han endnu har med disciplene, er kort. Snart vil Judas komme med vagtmandskabet, og adskillelsen vil være fuldbyrdet.

Ordene i kapitel 13:2 har allerede fortalt os, at bag Judas er Djævelen. Jesus siger derfor: "Denne verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre" (vers 30). Disse ord oversættes forskelligt af forskellige oversættelser; af 1948 - oversættelsen "i mig er der intet, som hører ham til", Seidelinerne "han har slet intet krav på mig" og Bibelen på hverdagsdansk "han har overhovedet ingen magt over mig". Dybest set siger de det samme.

Djævelen fandt intet i Jesus, han på nogen måde kunne bruge som et krav på Jesus. Ingen synd kunne hæftes på ham. Konsekvent havde Jesus stået alle djævelens fristelser imod. Dermed har døden heller ikke nogen magt over Jesus. Kun hans kærlighed til Gud, hans lydighed indtil døden for os drev ham og muliggjorde, at han kunne udleveres til Djævelens og menneskers hænder.

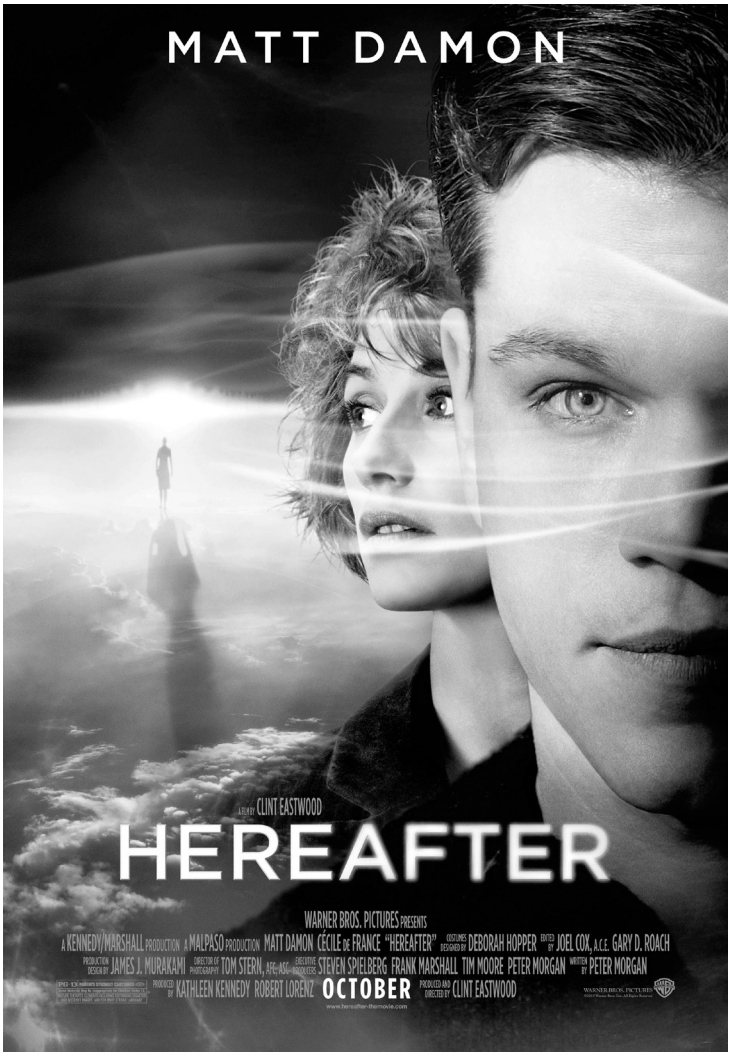
Hereafter

Her er en tankevækkende film om ud-af-kroppen-oplevelser, kontakt med de døde og livet "hereafter".

Clint Eastwood er instruktør og væver tre forskellige historier sammen, som alle på en eller anden måde handler om livet efter døden.

En, dreng, der via spiritister og andre åndemagere, forsøger at komme i kontakt med sin afdøde tvillingebror. En mand, der efter en ulykke, oplever at han har nærmest "magiske" evner - blot ved at røre ved et andet menneske, kan han komme i kontakt med vedkommendes afdøde familiemedlemmer. Det er mere en forbandelse for ham end en velsignelse. Og så en kvinde, der under en tsunami, får en nærdøds-oplevelse, som hun nu prøver at skrive en bog om.

Det er en til tider meget gribende film, men også med en noget trist grundtone. Alle er de søgende mennesker, som har svært ved at navigere i en verden, hvor det med livet efter døden, ikke rigtig er på nogens dagsorden.

Efterliv - men hvilket liv?

Eastwood forsøger sig med en meget almen og åben holdning til efterlivet. Jo, der er bestemt noget bagefter - livet fortsætter - og man kan komme i kontakt med de døde. Det synes Bibelen også visse steder at åbne op for muligheden af. Omend det ikke er noget, den på nogen måde opfordrer til - tværtimod.

Der er en ateist i en birolle i filmen, som hårdnakket påstår, at når vi dør, så er det hele slut. Punktum. Den holdning står han alene blandt filmens mange åndeligt søgende mennesker.

Men hvilket liv? Og hvorhenne havner man? Det spørgsmål forbliver ubesvaret. På et tidspunkt i filmen søger drengen på internettet efter nogle, der kan give ham svar. En youtube-video af en muslim og en kristen får lov til med et par korte sætninger at give deres version. Den kristne siger, at det er svært at sige meget om, men "hvis du tror på Kristus, har du intet at frygte". Og drengen ryster blot opgivende på hovedet.

Svaret er øjensynligt ikke at finde i kristendommen eller nogen bestemt religiøs overbevisning. Gud bliver slet ikke diskuteret i filmen. Det er mere end almen og uklar spiritualisme, som portrætteres. De døde sjæle, der kontaktes, har heller ikke meget at sige om, hvor de nu er - men er mest interesseret i at indgive håb til de nulevende - eller forsøge at bede om tilgivelse for tidligere synder.

Selvom Bibelen er mere klar i mælet omkring livet efter døden - og de to udveje, himmel og helvede - så er der masser af spørgsmål, som er svære at give svar på. Hvad skal vi stille op med alle disse ud-af-kroppen-fortællinger, hvor mennesker betragter sig selv, nærmest som et spøgelse, og oplevelser af et hvidt lys for enden af en tunnel? Filmen ønsker ikke at konkludere meget her - andet end det er uforklarligt.

Når det er sagt, så er filmen meget godt skruet sammen. Det er en stille film, som langsomt får lov at udfolde sig og sætte sig. Man sidder spændt og venter på, hvor den fører en hen - og der er forbindelse til sidst - måske ikke rigtig tilfredsstillende med de afdøde, så dog mellem de levende. Her ligger det egentlige håb i filmen.

"Clinten" kan sit kram. Den lægger helt klart op til en diskussion og eftertænksomhed.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole. **Sekretariatet** v. Henning Lütje, Falen 61A, 5000 Odense C, tlf. 74415540. **Ekspedition:** Gerda Jessen Sørensen, Lindevej 56 A. 5250 Odense SV, tlf. 66132048. **Redaktion:** Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid í Hjøllum Christensen. **Bladet udgives** 3 gange om året). **Årsabonnement:** 125 kr. **Hjemmeside:** www.kristentperspektiv.dk